

Парафіяльне Слово

Українська греко-католицька церква
Церква Пресвятої Трійці м. Вільнюсу при Монастирі оо. Василіян

14 липня 2013 р. Б.

Восьма Неділя по Зісланні Святого Духа

ч. 28 (671)

Виходить із 2000 р.

Вже більше влада смерті не зможе людей держати, зійшов бо Христос, знищивши і знівечивши сили її, зв'язується ад, пророки ж однодушно радіють. З'явився Спас тим, що вірують, промовляючи: *Виходьте, вірні, до воскресіння.* (Кондак Неділі)

АПОСТОЛ

1 Кор. 1, 10-18

Браття, бажаю вас, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі те саме говорили; щоб не було розколів між вами, але щоб ви були з'єднані в однім дусі і в одній думці. Я бо довідався про вас, мої брати, від Хлоїних, що між вами є суперечки. Кажу ж про те, що кожен з вас говорить: Я Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин, а я Христів. Хіба Христос розділився? Хіба Павло був розп'ятий за вас? Або хіба в Павлове ім'я ви християлися? Дякую Богові, що я нікого з вас не христив, крім Криспа та Гаїя, щоб не сказав хто, що ви були хрищені в моє ім'я. Христив я теж дїм Стефана; і більш не знаю, чи христив я кого іншого. Христос бо послав мене не христити, а благовістити, і то не мудрістю слова, щоб хрест не став безуспішним. Бо слово хрест є глупота тим, що погибають, а дїя нас, що спасаємося, є сила Божя.

АВАНГЛІА

Мт. 14, 14-21

В той час побачив Ісус силу народу й змилосердився над ними та вигоїв їхніх недужих. Якже настав вечір, підійшли до Нього Його учні й кажуть: Пустинне це місце та й час минув уже. Відпусти людей, нехай ідуть по селах та куплять собі поживи. Ісус сказав їм: Не треба їм відходити, дайте ви їм їсти. Вони ж мовлять до Нього: Ми маємо тут тільки п'ять хлібів і дві риби. Тоді Він каже: Принесіть Мені їх сюди. І, велівши народові сісти на траві, взяв п'ять хлібів і дві риби, підвів очі до неба, поблагословив і розламав хліби, і дав учням, а учні — людям. І всі їли до насити, і назбирали дванадцять повних кошів кусків, що зісталися. Тих же, що їли, було яких п'ять тисяч чоловік, окрім жінок і дітей. І зараз же заставив учнів увійти до човна і переплисти на той бік раніше від Нього, поки відпустить народ.

НЕДІЛЬНА БЛАГОВІСТІ

Нд. 1 Кор. 1,10-18; Мт. 14,14-21

Пн. 1 Кор. 11,31-12,6; Мт. 18,1-11

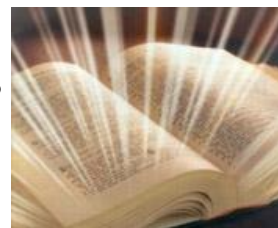
Вт. 1 Кор. 12,12-26; Мт. 18,18-22; 19,1-2,13-15

Ср. 1 Кор. 13,4-14,5; Мт. 20,1-16

Чт. 1 Кор. 14,6-19; Мт. 20,17-28

Пт. 1 Кор. 14,26-40; Мт. 21,12-14,17-20

Сб. Рм. 14,6-9; Мт. 15,32-39

ІΑΟΕΑ

В сьогоднішньому Євангелії ми чуємо про чудесне насичення Ісусом Христом понад п'ять тисяч чоловік п'ятьма хлібами і двома рибами. В один із днів, коли безліч людей шло за Спасителем, вечір застав їх у пустельному місці. Там Христос виявляє своє чоловіколюбство і турботу про людей «приступили до Нього учні Його і сказали: Тут місце пустинне і час вже пізніше; відпусти народ, хай по селах розійдуться, і купили собі їжі. Але Ісус сказав їм: не потрібно їм їти, ви дайте їм їсти». **Мт.14.15-16.** Господь, безумовно, знав про мізерність запасу апостолів, проте своїми словами він вчить їх, а разом з ними і нас, вірі і милосердю. З одного боку, Христос вчить, що яке б не було мале наше матеріальне становище, слід нам вчитись щоби з нього потрібно приділяти увагу до потреб бідніших людей, а з іншого боку показує, як мало апостоли витратили для насичення голодних та потребуючих, які слухали Його Боже Слово. Тобто коли Він помножив, те що було, так і помножить і все те мале, що ми вживемо заради користі ближнього. **Святитель Феофан Затворник**, коментуючи цей епізод з Євангелія, каже: «Багатом відбиває ворог бажання творити добро, переконуючи, що той, хто просить можливо не є гідним отримати такі великі дари, а от в іншому місці пригадуємо Господь не розбирав достоїнства тих, хто сидів з Ним при столі: всіх однаково пригощав, та звичайно, не всі були однаково Йому віддані; були, і такі, які потім кричали: «Розіпни».

Після того, як апостоли принесли Ісусові п'ять хлібів і дві риби, Господь «наказав звелівши натовпу

посідати на траву і, взявши п'ять хлібів і дві риби, споглянув на небо, поблагословив й поламав, дав хліби учням, а учні народові. І всі їли й наситилися, а з кусків позосталих назбирали дванадцятро повних кошів а їли було близько п'яти тисяч чоловік, крім жінок і дітей».

Мт.14.19

Згідно з уявленнями старозавітних юдеїв, очікуваний ними Месія повинен мати здатність множити земні блага. Тому дивом множення хлібів і риб Ісус, в тому числі, підтверджує Своє месіанське гідність. Але, в більшості своїй, народ, який бачив диво, не стільки перейнявся духовною величчю Спасителя, скільки зрадив можливості в достатку отримувати ці земні блага. Як пише **святитель Феофілакт Болгарський**: «Дивись, як народ любить череву. Тоді як Ісус творив незліченні і самі вражаючі чудеса, вони не дивувалися. А ось через їжу кажуть: Це Той Пророк; Якого не звинувачують вже Його в порушенні суботи, не мстять вже за порушення закону, але за хліби вважають Його настільки великим, що не тільки пророком називають, а й вважають гідним царства».

Насичення п'яти тисяч було знаменням повноти Господньої, щедрості до тих, хто шукає Його. Чи не ситості просив народ, який прагне йти слідом за Спасителем, а Євангелії, і Він, вгамувавши велику духовну спрагу людей, не забув і про малі, земні їхні потреби. Отже, тому, хто шукає Царства Небесного додаються і земні блага. Пригадаймо свято Різдва Івана Хрестителя. Читаючи Євангеліє, чуємо там, що священник Захарія виконував чергову службу в Єрусалимському Храмі. Ще підчас його молитви він отримав об'явлення від архистратига Гавриїла. За те, що Захарія просив для єврейського народу

прощення гріхів – він отримує народження власного сина.

Поблизу Витсаїди Господь наситив народ хлібом і рибою – простою їжею простих людей. Але немає сумніву, що ця нехитра їжа була в устах тих, що куштували солодке будь-яких вишуканих ласощів. Бо це була не просто їжа, але дар Божий. Перед дивом множення хлібів і риб Господь благословив їх, і земна трапеза втілилася в трапезу духовну, куштування їжі стало священнодійством, молитвою подяки. Так і земні дари можуть служити для просвітління наших душ.

Ми з вами часто забуваємо, що наша їжа – це теж дар згори від милосердного Господа. Тому-то несмачним здається нам хліб, гіркою – вода, і піднімаємося ми з-за столу, не відчуваючи нічого, крім роздратування і тяжкості в шлунку. І нам, чи невдячною, нарікати на убогість трапези, коли і такий не заслуговуємо? Щоб не трапилося нам чого гіршого, згадаємо пораду **святителя Василя Великого**: «Відклавши скорботу про те, чого у нас немає, навчимося віддавати подяку за те, що є».

Милосердя Господнє є нескінченним. Щоб наситити синів і дочок людських, Син Божий передомлює звичайний хліб, множить його в своїх руках, – то було просте і легке диво. Але ось прийшов час, і Спаситель заради нас поламав на Хресті Пречисте Тіло Своє, Самого Себе приніс в жертву, щоб дарувати нам Хліб Вічного життя. Помноження хлібів було воїстиною дійсним і таким ясным, що наситилися всі. Саме для того, щоб учні добре запам'ятали все, що відбулося і засвоїли його зміст і щоб ніхто не подумав, ніби це було якесь примарне явище, або, як би ми зараз сказали, галюцинація, Господь і повелів учням зібрати залишки їжі, яких набралось дванадцять кошиків. Значить, кожен з апостолів – цікаво, що серед них був і Юда Іскаріотський, – ходив з кошиком і збирав шматки, що залишилися, особисто переконуючись в тому, що диво було дійсним. Звичайно ж, ця подія врізалася в пам'ять апостолів на все життя. У самій простоті цього опису і є справжнє богослов'я, тому що тут стає очевидним Всемогутність Господа Ісуса Христа.

Завершуючи цю науку помолімося до Небесного Владика такими словами: Господи, живлячи нас хлібом насущним, насити нас їжею нетлінною. Дай нам на всякий час і на всякому місці мати відчуття страху Твого, і щоб все, що ми робимо, було по слову апостола, на славу Твою. Амінь.

Протоіерей Тарас Огар, парафія св. Параскевії, м. Івано-Франківськ

НАШ КАЛЕНДАР

14 липня Гр.ст.(27 липня Юл.ст.)

Св. Акили

15 липня (28 липня)

Св. Володимира Великого

Святий Володимир Великий народився 954 року в Києві. Був внуком св. княгині Ольги, яка була християнкою і мала на нього великий вплив. Князь Володимир не тільки сам навернувся з поганства до християнства, але й посприяв тому, щоб увесь український народ прийняв Христову віру. Існує багато версій щодо часу і місця хрещення князя. Найбільш правдоподібною є візантійська (хрещення прийняв у 987 році, отримавши ім'я Василій – ред.). Після свого хрещення у Києві Володимир наказав нищити поганських ідолів, але робив це помірковано. Коли більшість людей ознайомилися з основними правдами християнської віри, тоді він звелів усім киянам зійтися 988 року на березі Дніпра, аби прийняти св. Хрещення, що ті радо й виконали. За наказом князя було збудовано чимало храмів, зокрема Десятинну церкву в Києві. Князь Володимир помер у 1015 році. Наша Церква називає його рівноапостольним і хрестителем України.

16 липня (29 липня)

Св. Атиногена

17 липня (30 липня)

Св. Маріни

Блаженного Священномученика Павла Гойдича

Народився 17 липня 1888 р. в с.Руські Пекаєни неподалік м. Пряшєва у Словаччині в родині священника о.Стефана Гойдича. На св. Хрещенні отримав ім'я Петро. Після закінчення Пряшівської духовної семінарії був висвячений 1911 р. на священника.

Влітку 1922 р. Петро Гойдич вступив до Василіянського Чину на Закарпатті, а 1923 р., приймаючи василіянську рясу, отримав нове ім'я - Павло. У 1927 р. був висвячений на Пряшівського єпископа УГКЦ. Владика Павло відзначався глибокою набожністю до Євхаристійного Ісуса, Пресвятої Богородиці і Пресвятого Серця Христового.

Він був людиною золотого серця. Девіз владика Павла – це слова Господа: "Чиніть добро, бо все, що ви вчинили братам Моїм найменшим, Мені ви вчинили".

Комуністична влада у Словаччині заарештувала багатьох монахів, монахинь і священників. Єпископові Павлу постійно погрожували, але він достойно переносив усі терпіння. У 1950 р. його ув'язнили. Впродовж 10 років він відбував ув'язнення у різних тюрмах Словаччини, що серйозно і підірвало його здоров'я. Помер владика Павло у в'язниці 17 липня 1960 р. Бог прославив його численними чудами на землі, а 4 листопада 2001 р. Папа Іван Павло II проголосив єпископа Павла Гойдича блаженным. Моці блажен-

ного владика спочивають у Католицькій катедрі в м. Пряшєві.

18 липня (31 липня) **Св. Якінта**

Св. Єміліяна

19 липня (1 серпня)

Св. Макрини

Жила в IV ст. Найславніша дівчина християнської давнини, сестра Св. Василя Великого, найстарша із десяти дітей, перша черниця-василіянка, ігуменя монастиря, померла 379 р.

20 липня (2 серпня)

Св. славного пророка Іллі

Народився в м.Тішбе у Гілеаді й жив за 900 р. перед Різдом Христовим, походив з роду Арона. Між своїми земляками старався повернути утрачену віру в правдивого Бога і честь. Господь Бог дав йому дар пророкувати і творити чуда в час правління жорстокого ізраїльського царя Ахава. За словом Господнім пророк Ілля воскресив померлого сина вдовиці; в часі посухи, яка тривала 3 роки і 6 міс., Бог за його молитвами післяв дощ. І багато інших чудес Господь Бог зробив через Ілля. Був взятий живий до неба на вогненній колісниці. Свою пророчу місію він передав улюбленому учневі – пророкові Єлісеєві. Св. Отці вважають, що при кінці світу св. пророк Ілля ще вернеться з свого теперішнього місця перебування на землю і умре мученицькою смертю за Божу справу. Цей другий прихід св. Іллі має підтвердження в словах Ісуса Христа, який сказав своїм учням, що "Ілля має прийти перше і знову все до ладу приведе" (Мр.9,12).

МОЛИТВА ДО БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ПАВЛА ГОЙДИЧА

О мій
Боже!

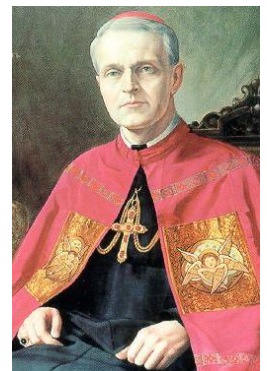
З глибини
моєї душі
віддаю
поклін Твоїй
безмежній
Величі.

Дякую Тобі
за ласки й
дари, що
ними Ти
наділив
Твого вірного
Слугу

Блаженного Священномученика
Павла Гойдича.

Прошу Тебе, прослав його такою славою святих і на землі. Благаю Тебе, уділи мені в Своєму Батьківському милосерді ласку... (намірення...), про яку (яке) Тебе покірно молю через заступництво Блаженного Павла.

Амінь.

Новини

ПАПА ФРАНЦИСК: НЕ ВІЙТЕСЯ ГОЛОСИТИ, ЩО ІСУС ДАЄ БЛАГОДАТЬ МАРНО; ХОДИМО ШУКАТИ ТИХ 99 ОВЕЧОК, ЩО ЗАБЛУКАЛИ

(закінчення із ч. 26/669, 27/670)

У Євангелії розповідається про пастиря, який помітивши, що отара повернулася овець без одної овечки, залишає дев'яносто дев'ять і йде на пошуки тієї одної. Але, брати і сестри, ми вже маємо одну, але не вистачає дев'яносто дев'яти! Ми повинні вийти, ми повинні шукати їх. У цей час, коли маємо лише одну, ми є меншістю. Проте чи ми відчуваємо відповідальність і апостольську ревність вийти на вулиці і шукати ті дев'яносто дев'ять овець, що загубилися? Це велика відповідальність, тож треба просити Господа, щоб вділив нам благодать великодушності, сміливості і терпіння, аби ми вийшли і проповідували Євангеліє. Але це важко. Легше сидіти вдома, з тією однією овечкою, гладити її, чесати ... проте ми, священники, а також і ви, християни, ми всі маємо звернути увагу на те, що Бог хоче пастирів овець, але не чесальників. Йому потрібні пастирі! Коли наші громади перебувають закритими, коли у них завжди спілкуються одні й ті ж люди, така громада не є плідною. Плідність Євангелії надає благодать Ісуса Христа, але через нас, через наше голошення Євангеліє, нашу сміливість і терпіння.

(...) Брати і сестри, не біймося! Ходімо і голосімо своїм братам і сестрам, що ми маємо благодать, що Ісус дає благодать задарма, і це нічого не коштує. Нам залишається її прийняти. Тож сміливості, – сказав Папа Франциск на відкритті єпархіальної конференції.

(переклад із литовської – ред.)

ПАПА ФРАНЦИСК ВІДКРИВ ШЛЯХ ДО КАНОНІЗАЦІЇ БЛАЖЕННИХ ІВАНА ПАВЛА II ТА ІВАНА XXIII

У п'ятницю, 5 липня 2013 р., Святіший Отець прийняв Кардинала Анджело Амато, Префекта Конгрегації у справах святих, підписав деякі декрети, що стосуються канонізаційних беатифікаційних процесів.

Перший з них – визнання чуда за заступництвом блаженного Івана

Павла II, що відкриває шлях до проголошення його святим.

Іншими декретами визнано чуда за заступництвом слуг Божих іспанського єпископа Альваро дель Портільйо та іспанської черниці Марії Альгами Вальєри, що дає підстави для їх беатифікації. Кандидатами на проголошення блаженними є також мученики, які віддали життя за віру під час громадянської війни в Іспанії. Визнання факту мучеництва стосуються і наступні чотири декрети. Йдеться про дієцезального священника, 38 ченців та 3 черниць. П'ять інших декретів стосуються визнання героїзму чеснот п'яти праведників, наступним етапом беатифікаційного процесу яких має бути визнання чуда.

Вселенський Архиєрей також затвердив позитивний висновок Конгрегації щодо канонізації блаженного Папи Івана XXIII.

Радіо Ватикану

ВЕЛИКА КРАЇНА МАЛИХ ЛЮДЕЙ

Україна – це велика країна! Таке гасло в останні роки часто звучить у наших ЗМІ.

Україна багата своєю природою: безкраїми полями, горами,

морями й озерами, дорогоцінним чорноземом, природними мінералами, – старовинною самобутньою історією, прекрасними архітектурними пам'ятками, визначними науковцями та творцями в різних ділянках культури, суспільними діячами, державними мужами і полководцями.

Україна – велика країна! Справді є чим пишатися!

Але останнім часом відбувається щось дивне, настало якесь велике замішання в політиці, економіці, освіті та інших ділянках суспільного життя. Не знаємо, куди йдемо – на схід чи на захід; одне говоримо, а інше робимо; ділимося на своїх і чужих, на наших і ваших, на приятелів і ворогів. Одне слово, повний безлад.

Пересічні громадяни, намагаючись з'ясувати, що відбувається, і почуваючись безпорадними, характеризують цю ситуацію з певною іронією. Наведу приклад нещодавно почутого прояву такої народної словесності: наші дороги – як наш уряд, а наш уряд – як наші дороги.

Чому це так? Причина, думаю, у тому, що сьогодні в Україні надто багато "малих людей", тобто тих, хто думає тільки про себе, хто не бачить далі від свого носа, хто думає одне, говорить інше, а робить ще інше, хто не шанує ближнього.

А найгіршою рисою "малої людини" є нерозуміння власної гідності та небажання максимально використати на загальне благо всіх даних їй Божих дарів.

То хто ж тоді "велика людина"? Періодично в пресі з'являються списки громадян, які впливають на життя суспільства.

Запрошую Вас скласти власний список, але не впливових, а "великих людей". Не зважайте при тому, яку посаду вони обіймають, скільки грошей мають, чи обдаровані ораторськими здібностями, звідки походять тощо. Краще зверніть увагу на тих, хто працює над собою, кого Ви поважаєте, кому довіряєте, з ким хотіли б спілкуватись, ким захоплюєтеся.

Чи є з того замішання – в якому ми опинилися і яке, може, навіть дехто зі своїх чи чужих свідомо розкручує – якийсь вихід? Чи є якийсь рятунок? На мою думку, так.

Пропоную простенький вихід, випробований століттями: трудитися і молитися!

Працюймо над собою, стараймося якнайкраще розвинути свою людську природу з усіма притаманними їй Божими дарами та використувати на справжню тривалу користь для самих себе та всіх тих, за добро яких маємо відповісти перед Господом Богом. А щоб правильно виконати таке високе завдання, просімо в Нього світла й сили.

Такий розв'язок стосується однаковою мірою всіх жителів Землі, без жодних винятків. Якщо ми всі старанно застосовуватимемо цей простенький "рецепт", число "малих людей" в Україні значно зменшиться і справді можна буде пишатися Україною перед своїми і чужими.

† Любомир

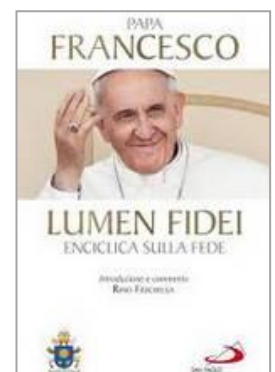
www.pravda.com.ua

ВИЙШЛА ПЕРША ЕНЦИКЛІКА СВЯТИШОГО ОТЦЯ ФРАНЦИСКА

Наприкінці минулого тижня вийшла перша енцикліка Святішого Отця Франциска під назвою Lumen Fidei («Світло віри»), підписана 29 червня 2013

р., звернена до єпископів, пресвітерів, дияконів, богословів, посвячених осіб та мирян.

Особливість нової енцикліки в тому, що в ній показано, наскільки важлива правдива віра в житті людства в загальному і для кожної людини зокрема. Віра – це ніщо інше, як дар, який походить від само-

го Бога-Творця, який свого часу покликав Авраама, кличе до існування всі речі – навіть ті, які ще не існують.

Енцикліка «Світло віри» повчає про цілісність християнської віри й любові Божої, що мають бути зреалізовані в різних вимірах життя і діяльності людини, включно із відповідальним ставленням до всього Божого створіння – природи: «У центрі біблійного розуміння віри стоїть любов Божа, Його конкретне піклування про кожну людину, Його план спасіння, який охоплює все людство і все створіння і який знаходить свою кульмінацію у втіленні, смерті й воскресінні Ісуса Христа» (№ 54). Без розуміння цього, згідно із Святішим Отцем, людина втрачає правдиву життєву орієнтацію, відмовляється від моральної відповідальності, намагається стати на місце Творця і починає довільно маніпулювати створеною дійсністю.

Папа навчає, що віра виявляє і показує нам любов Бога-Творця. Ця віра робить нас здатними поважати природу, в якій зауважуємо почерк Творця і яка є для нас домом, дорученим, щоб ним піклуватися і оберігати його.

Християнська віра і в сучасному світі, позбавленому автентичних цінностей, покликана відіграти свою спасительну та ключову роль на шляху пошуку виходу з різних криз та виробленні нових моделей стилю життя та діяльності. І в цьому гарною допомогою може послужити «Світло віри».

«НАЙВАЖЧЕ ЛЮДИНІ ДОЗВОЛИТИ БОГОВІ СЕБЕ ПОВЕСТИ. АДЖЕ СУЧАСНА ЛЮДИНА Є МІРИЛОМ САМА ДЛЯ СЕБЕ...» – ГЛАВА УГКЦ ДЛЯ ЧАСОПISУ «СЛОВО»

«Віра – це шлях людини, яка ще вповні не може бачити Божого обличчя. На дорозі віруючої людини, тобто людини, яка шукає повноти розуміння, пізнання й пережиття Бога, завжди будуть кризи. Тому той, хто ніколи не переживав кризи віри, не є справді глибоко віруючою людиною, не шукає повноти пізнання Бога», – про це сказав Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, в інтерв'ю для часопису «Слово».

На думку Першоєрарха УГКЦ, саме криза віри штовхає людину ще більше до Бога, щоб шукати більшого єднання з Ним, заглиблення в Боже Слово, яке маємо у Святому Письмі. Тому криза – «це своєрідний мотор, який рухає життя людини». Розповідаючи про свій життєвий досвід, як про досвід віруючої людини, Предстоятель УГКЦ зазначив, що саме сім'я була тим середовищем, де майбутній Очільник УГКЦ навчився вірити. «Я пережив особисту зустріч із тим

Христом, про якого так багато говорила моя бабуся, якого вона так завжди любила. Пізніше дорога моєї віри повела мене дуже дивними стежками. У дитинстві я ніколи не бачив видимого вияву Церкви. Вона завжди була Церквою переслідуваною, Церквою страждальчих людей, і, можливо, в цьому й відчувалася її справжність. Я ніколи не міг й уявити, що зможу бути священником цієї Церкви. Якби мені про це хтось колись сказав, я би пережив кризу», – пояснив він.

Глава Церкви наголосив, що найважче сучасній людині дозволити Богові себе повести. Адже людина в постмодерному суспільстві часто є мірилом сама для себе. Вона не хоче допустити того, що хтось інший може робити щось краще за неї чи розуміти.

«Християнин – це той, хто живе, ведений Святим Духом. Не бійтеся дозволити себе повести своєму духовному провідникові, Церкві, зрештою, Духові Святому, який нас навчить вірити в Ісуса Христа, а Ісус дасть пізнання нашого Небесного Отця», – сказав Блаженніший Святослав в інтерв'ю.

Департамент інформації УГКЦ

СВЯЩЕНИК – РАДІСНИЙ СВИДОК ПОКЛИКАННЯ, ЯКЕ ПРИНОСИТЬ ПЛОДИ

Під такою назвою Європейський центр покликань (European Vocations Service) організував у Римі зустріч для керівників і представників Національних центрів покликань.

На цей конгрес прибуло 67 представників Єпископських Конференцій Європи, США та Канади. Представником від УГКЦ був о. Орест Демко, віце-ректор Львівської духовної семінарії.

Мета зустрічі – застановитися над важливим завданням Церкви дбати про нові покликання, систематично та організовано провадити душпастирську місію так, щоб допомогти кожній людині віднайти своє покликання у житті. «Особливу увагу маємо звернути на тих, кого Господь кличе до богопосвяченого життя і священничого служіння. Таким людям потрібно допомогти розпізнати Божий поклик та попровести їх дорогою, якою змо-

жуть якнайкраще відповісти Богові», – зазначали учасники зустрічі.

Учасники мали нагоду обговорити особливості душпастирства покликань у наш час й озвучити конкретні труднощі, які потрібно долати в цій сфері. А також застановлялися над тими рисами священників чи богопосвячених осіб, які допоможуть давати радісне свідчення і запрошувати молоду людину пройти тією ж дорогою.

В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі.

Рм. 12. 11-12

Якщо...

«Якщо ти маєш можливість вільно ходити до церкви, не боячись арешту, переслідування, мученицької смерті – ти щасливіший за мільйони людей в цьому світі».

ОГОЛОШЕННЯ

15 липня 2013 р. (понеділок) о 17.00

у рамках відзначення 1025-річчя Хрещення Руси-України в греко-католицькій церкві Прсв. Трійці м. Вільнюсу відбудеться урочисте богослужіння та концерт Заслуженого народного ансамблю пісні і танцю України «Дарничанка».

УВАГА! Для участі у прощі всієї УГКЦ у Київ, з нагоди святкування 1025-річчя Хрещення Руси-України (17-18 серпня ц. р.), просимо зголоситися за тел. +370 5 2122578 (о. Павло). Попередня вартість поїздки – 300 літів (~90€).

Липень місяць – місяць Всіх Святих Українського Народу

Недільна
Служба Бога
(українською мовою)
у Церкві Прсв. Трійці
м. Вільнюсу

відправляється о 10⁰⁰

